

Milánek

NA
ZABITÍ

Eva Hölzelová

Milánek na zabití

Eva Hölzelová

© Eva Hölzelová, 2009

Tvorba obálky © René Vaněk, 2013

ISBN 978-80-87739-19-8

Obsah:

Milánek na zabití	1
Milánek na vodě	42
Milánek na gymplu.....	53
Sluníčko mého života	79

Milánek na zabítí

Z deníku doktorky Lenky

úterý 11. června

Vím, že se na mě budete dívat jako na Herodese. Nesnáším Milánka. Milánkovi, mladšímu bratrovi mého muže Petra, je 13 let a bydlí s rodiči. Když jsem s Petrem ještě chodila, tak mně přišel docela roztomilý.

Takový vědátor, všechno chtěl vědět, pořád se na něco dotazoval. Často jsem s ním o všeličems diskutovala. Počínaje vznikem vesmíru a konče otázkami, proč je tento vesmír tak nespravedlivý a pubescentům se dělají bed'ary hlavně na zádech, když si je tam nemůžou mačkat.

Milánek, zakomplexovaný špekoun, se dobře učí, ale nikdy by nedal opsat úkol. Jen se raduje, když to druhým nejde. Oblečení má neustále pokecané od jídla, brýle věčně upatlané a tak zvláště přes ně mžourá, že vypadá jak retard, ale to on není, on je nesnesitelně chytřej.

Jakmile jsme si s Petrem zařídili náš nový domeček, zvonek. Za dveřmi stojí ubrečený, uválený a usoplený Milánek.

„Co se děje?“ ptám se naoko překvapeně, i když vím. Milánka kluci zase seřezali. Nikdo ho ve škole nemá rád, protože donáščí, a když si zažaluje, tak dostane nakládačku.

Milánka jsem utěšila a nabídla mu, ať kdykoliv přijde, kdyby ho kluci pronásledovali. To jsem neměla říkat za přítomnosti Petra. Vypadala jsem jako převeliký dobrák, ale v duchu jsem tajně doufala, že když chodíme z práce

navečer a škola končí mnohem dřív, většinou stejně nebudeme doma. Stejnou myšlenku měl bohužel i můj mužiček, který vyšperkoval moji nabídku tím, že Milánkovi věnoval náhradní klíče od domu.

Milánek se místo domů naučil chodit k nám, navštěvuje nás takhle už tři měsíce a teď tu sedí vedle v obýváku s mým mužem na našem gauči a dívají se na moji televizi, co jsem si přinesla z mého původního bytu, hrozně se smějí... Copak asi dávají tak legračního?

Dochází mi trpělivost. Vstávám a důrazně a hlasitě Milánkovi nařizuji: „Hele, seber se a běž už domů. Rodiče se po tobě už určitě shání. Seš tady pořád, ať si tě taky užijou doma.“

Milánek ani necekne a odchází.

„Co to do tebe, prosím tě, vjelo, proč jsi na něj křičela, vždyť nic nedělá?“ diví se Petr.

Mám chuť vychrlit, jak mi tady Milánkova přítomnost vadí, jak bych chtěla radši trávit volný čas jenom s ním, vždyť bychom měli být stále ještě v líbáncích.

Z Petrova tázavého pohledu však usoudím, že by mě stejně nepochopil, a já momentálně nemám sílu to sáhodlouze vysvětlovat, a tak jen hlesnu: „Měla jsem dnes v práci strašně lidí, jsem příšerně utahaná a chci mít klid.“

Petr jen zakroucí hlavou a naštěstí už mlčí.

středa 26. června

Milánek tu dva týdny nebyl. Asi to zabralo, musím být na něj ostřejší, funguje to. Náš sexuální život se zlepšil.

pátek 28. června

Milánek mně udělal velkou radost. Přišel nám ukázat vysvědčení, má samozřejmě samé jedničky, z toho se však neraduji, to hodlám prožívat až se svými dětmi. Oznámil nám, že ho nyní celý měsíc neuvidíme, jede s rodiči na čtrnáct dní k Balatonu a hned potom na dětský tábor. Jak báječné, jak vynikající.

pondělí 5. srpna

Milánek se nám vrátil! Přišla jsem domů z práce, jeho jsem už nezastihla, ale zaznamenala pach té jeho smradlavé mastičky. Milánek totiž trpí jakousi kožní chorobou, která se navenek projevuje jako lupénka, ale kolega MUDr. Straka, kožní doktor, tvrdí, že to není lupénka, ale ekzém.

V konečném důsledku je to jedno, neboť současná medicína neumí vyléčit ani lupénku, ani Milánkův ekzém, pouze zmírnit příznaky. Milánek by měl držet dietu a vůbec nejíst sladké, čokoládu, kakao a jiné pochoutky.

Protože se ovšem neumí ovládnout, svoji vyrážku si víceméně pěstuje, a po každém prohřešku pak podivně čpí jakousi mastí, kterou mu speciálně míchají v lékárně.

sobota 23. srpna

Obědváme. Zvoní Milánek. Je prý po obědě, ale nabízené pečené kuře s brambory neodmítne. Pak se rozvalí na gauč a čeká.

Na co čeká ten otravný parchant? Petr navrhuje, abychom jeli na houby. Milánek ožije a chce jet taky. No to snad ne. Nakonec jedeme Milánek, Petr a já, každý svůj nožík a svůj košíček.

Milánek zřejmě čte úplně všechno, jak mu ty knihy přijdou pod ruku, a proto v autě dostaneme přednášku o houbách českých lesů, o možném riziku záměny, a když už se tak stane, jak bojovat s otravou, a to už ho musím přerušit, protože tady mně fušuje do řemesla.

V lese se ukáže, že teoreticky je sic dobře vyzbrojen, ale prakticky mu to není nic platné, jelikož špatně vidí a je rád, že dohlédne na zem, aby rozpoznal, že nešlápne do díry, nebo nezakopne o velkou větev, v žádném případě však, aby spatřil nějakou houbu. Nicméně klopýtá od jednoho k druhému a kritizuje obsah košíčků.

Když mě začal nutit, abych vyhodila z košíku vynikající holubinky mandlové, jelikož se ve skutečnosti prý jedná o jedovatou holubinku vrhavku, nevydržela jsem. Tyhle holubinky sbírám už od dětství, holubinka mandlová má jemnou oříškovou chuť, kdežto vrhavka silně palčivou.

Křičím na celý les: „Drž už konečně hubu, seš úplně nemožnej, vůbec tomu nerozumíš a do všeho jen kecáš! Zkazíš každou hezkou chvíli!“

Milánek zírá v němém údivu.

„Co říkáš?“ řvu nepřítčně a vytáčím sama sebe.

On dál neříká nic, mlčí a kouká. A já vidím, jak mu vlhnou oči. Posléze blekotá, že to myslel dobře, že o mne měl strach, abych se neotrávila. Petr zasahuje, říká něco o hysterce, naloží nás do auta a jedeme domů.

Milánek plačky vystupuje doma a my pokračujeme k nám. Petr mlčí, já též.

Doma se snažím trpělivě vysvětlit: „Ale já mám taky právo na soukromí. Milánek nemůže být pořád s námi. Kdykoliv přijdu domů z práce, je tu.“

U Petra však nepochodím, snaží se bratra zastat: „Milánek je takový chudák, má jen mě.“

To nechápu, copak je nějaký sirotek? Tchán a tchyně jsou ještě čilíci.

„Děti se mu smějí.“ Proč?!!!

„Nemá žádné kamarády, proto k nám chodí.“ Ani se nedivím!

„Tebe má rád, je to takový dobrák, ale ty se k němu chováš jako k cizímu. Měla by ses nad sebou zamyslet a snažit se k němu chovat líp, je to ještě dítě.“

Takže nejdřív hysterka a pak zamyslet! A on dobrák! Já jsem tedy na vině, že se u nás co týden roztahuje protivný fracek, krmí se naším jídlem a ohrožuje naše manželství. Vidím, že otevřeným odporem nic nezmůžu. Tak tedy válka. Vyhlášuji Milánkovi válku. Moji tichou válku, o které vím jen já. Budu mu potají znepřijemňovat život a tvářit se přitom jako prima švagrová.

úterý 3. září

Milánek začal chodit do školy a kluci mu prý už zase vyhrožují. Kéž by nezůstali jen u slibů! Milánek snědl uzené, z něhož jsem chtěla zapékat šunkafleky. Přijmu to jako veselou příhodu, jako když zapomenete jídlo na stole a sní vám ho třeba pejsek. Jsem přece prima švagrová.

pátek 6. září

Koupila jsem si nový notebook.

úterý 10. září

Chci k notebooku, ale dřepí tam Milánek.

čtvrtek 12. září

Milánek zase dřepí u notebooku. Možná by mi úplně stačil počítač, co mám v ordinaci!

pátek 13., sobota 14., neděle 15., pondělí 16., úterý 17.
září

Milánek je u nás pořád. Stále čučí do monitoru a má to tu výhodu, že se na nic neptá. V sobotu jsme jeli na výlet, ani nechtěl jet s námi. Užili jsme si to.

středa 18. září

Přijdu z práce a samozřejmě u notebooku shrbená zádíčka děcka, které nikdy nesportovalo. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím.

Náhle Milánek vstává, vypíná jej, rychle se rozloučí a zmizí. Konečně pohoda. Uvařím si kafe, notebook zase zapnu, ale ten se mnou vůbec nekomunikuje – nic nenabíhá.

čtvrtek 19. září

Servisní technik mi oznamuje: „Máte to pěkně zavirovaný, mladá paní.“

Pak na mě lišácky mrkne a řekne: „Když se stahuje porno, to je pak hned.“

Nemá cenu mu vysvětlovat, kdo tady vesele za naší nepřítomnosti sjížděl porno.

Technik vše rozchodí, nainstaluje novou verzi antiviru a všechny další potřebné programy. Nepřišla jsem o nic důležitého, protože medicínské programy a data pacientů

mám uloženy v počítači v ordinaci a navíc je pravidelně zálohuji na externí disk.

Přesto využiji příležitosti a zavolám tchyni: „Milánek mi zničil v notebooku úplně všechna data, všechny programy jsou pryč... všechny podklady do účetnictví taky pryč!“

Tchyně jen lapá po dechu: „Ale jak je to možné, Lenuško?“

Náležitě to zdramatizuji: „Jak, jak, pořád u něj dřepí, leze já nevím na jaký stránky a všechno zaviroval... nic tu nefunguje... celá moje soukromá praxe je v pytlí!“

O pornu pomlčím, za prvé mi jde o to, aby k nám už nelezl, jeho morální vývoj je mi ukradený, za druhé tím nechci tchyni přidělovat starosti.

sobota 19. října

Vítězství. Milánek tu už měsíc nebyl a nic jsem pro to kromě jednoho telefonátu nemusela udělat. Asi se hrozně bojí. Kéž by to vydrželo navždy!

čtvrtek 24. října

Volá tchyně a zve nás v sobotu na oběd. Je velmi pokorná a milá. Bojím se, aby to nebyl pokus o smír.

sobota 26. října

Byl to pokus o smír! Moje maminka dělá lepší kachnu se zelím a bramborovým knedlíkem. Tchyně se moc nevytáhla. Po celou dobu oběda se na Milánka ani nepodívám a on rovněž upřeně zírá do talíře. I když on tak kouká vždycky, plný talíř, to je jeho nejlepší video.